

ζητεί τὴν τροφήν του ὅταν ἡ γιῶν καλύπτουσα τὸ ἔδαφος κρύπτει τὰ ἔντομα δι' ὧν συντηρεῖται. Ἐγὼ δὲ εἶδον αὐτὸν ἐνίοτε καθήμενον ἀταράχως ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν ἀροτήρων βοῶν καὶ ψάλλοντα χωρὶς νὰ φοβῆται διόλου οὔτε τὴν βουκέντραν οὔτε τὸν σάλαγον τοῦ ζευγηλάτου.

Ὁ μέγας φίλος καὶ προστάτης τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων πτηνῶν Michelet ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Καλογιάννος εἶναι φύσει ζηλότυπος καὶ διηγείται ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔζη ἐλεύθερος ἐν τῷ γραφεῖο του ἐπετέθη μανιωδῶς κατὰ μιᾶς ἀηδόνος ἣν εἶχεν ἀποκτήσει, καὶ πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέμενεν ἐξαιρετικῶς περιποιησεῖς. Παλλάκις δὲ τὸν παρενόχλει καθήμενος ἐπὶ τῶν δακτύλων ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὅταν κατελάμβανεν ὅτι ὁ κύριός του, βεβουλισμένος εἰς τὴν μελέτην, παρημέλει τὸν γηραιὸν φίλον του.

Καὶ ὅμως τὸν Καλογιάννον περιφρονοῦν οἱ ποιηταί. Δὲν τὸν καταδέχονται, εἶναι φτωχὸ πουλὶ, εἶναι χωριότης. Δὲν ἔχει τοὺς ἐρωτικούς ρεμασμούς τῆς ἀηδόνος· ἐξυπνᾷ παραπολύ πρῶτῃ, εἶναι χυδαῖος, πάντοτε εὐθυμος, πάντοτε καλοκαρδισμένος, δὲν μελαγχολεῖ ποτέ, ἐνὶ λόγῳ εἶναι λαός. Ἄλλ' ἐγὼ τὸν ἠγάπησα ἐκ νεαρῶς μου ἠλικίας καὶ ὅταν

κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ φθινοπώρου συναντῶμαι μετὰ τοῦ πρώτου Καλογιάννου καὶ τῆς πρώτης κυκλαμιάς (διότι τὸ ἄνθος καὶ τὸ πτηνὸν συγχρόνως ἐμφανίζονται), ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ ὡς ἂν αἴφνης ἔβλεπον παλαιούς φίλους ἐπανερχομένους ἐκ μακρᾶς ἀποδημίας.

Ἀπέναντι τῶν παραθύρων τοῦ ἐν Μαδουρῇ ἐξοχικοῦ μου οἴκου ἐγείρεται παμμεγέθης ἐλαία, ἣτις εἶναι ἀληθῆς ἀγορὰ τοῦ λαοῦ τῶν Καλογιάννων. Ἐκεῖ συνέρχονται, ἰδίως ὅταν ἐπίκειται χειμὼν ἢ τρικυμία, καὶ συναναστρέφονται μετ' ἐμοῦ καὶ μετ' εὐφορίων διὰ τῶν κελζομαμάτων των. Χίλιας φοραὶς μοῦ διεσεδάσαν τὰ μαῦσα νέφη τῆς φαντασίας! Χίλιας φοραὶς μετ' ἐπαρρηγόρησαν καὶ μοῦ ἐγλύκαναν τὰ κρυφὰ φαρμάκια τῆς ψυχῆς!

Χρῆστώ εἰς αὐτοὺς τόσην εὐγνωμοσύνην!

Τίποτε λοιπὸν παράδοξον ἂν συνέλαβα τὴν ἰδέαν νὰ πληρώσω τὰς φιλοφροσύνας των δι' ὀλίγων στροφῶν, δι' ἐνὸς ταπεινοῦ εἰδουλλίου, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐμπρέπου εἰς ἡμᾶς πλέον ἄσματα πολεμικὰ καὶ διθύραμβοι.

Ὀκτώβριος 1878.

Σὺς πάντοτε

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ Τῷ ΓΛΥΚΥΤΑΤῷ ΜΟΥ ΥΙῷ

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

Μὴ μὲ ρωτᾷς ποῦθ' ἔρχομαι, μὴ μὲ ρωτᾷς ποῦ τρέχω

Πατρίδα ἐγὼ δὲν ἔχω

Παρὰ τοῦ βάρου τᾶγριο, τᾶγαθερὸ κλαρί.

Μὲ δέρνει τάνεμβροχο, εἶμαι φτωχὸ πουλὶ,

Ὁ λόγγος τὸ παλάτι μου καὶ βιὸ μου εἶν' ἡ χαρὰ,

Πετῶ, κορνιάζω ξέγνοιαστος δὲσῶχω τὰ φτερά.

Λίγη δροσοῦλα τ' οὐρανοῦ τᾶκούραστο λαρύγγι

Μοῦ τὸ ξεφρύγει ὅταν διψῶ καὶ ζῶ μ' ἓνα μυρμηγκί.

Ξυπνῶ τὸ γλυκοχάραμμα. Τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα

Φορῶ μαλαμοκέντητη βασιλικὴ χλαμύδα

Κι' ἀρχίζω τὸ τραγοῦδί μου. Ὡς τὰ σύγγεν' ἀνεμίζει

Περὶ φανος σταυραητὸς, τὸν κόσμον φοβερίζει

Κ' ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ γελῶ. . . Δὲν τοῦ φθονῶ τὴν τύχη

Οὔτε μὲ σκιαῖζει τᾶσπλαχνο, τὸ φοβερό του νύχι,

Γιατὶ δὲν καταδέχεται μ' ἐμένα νὰ χορτάσῃ

Θερίδ' ποῦ πρὸς τὴν δόξα του βρίσκει στενήν τὴν πλάση.

Τὸ κράζον αὐτοκράτορα. . . τοῦ φόρεσαν κορώννα,

Μᾶς τῶπλάσαν δικέφαλο. . . τοῦ γράφουν τὴν εἰκόνα. . .

Ὡς τὴ μιὰ τὴ φούχτα νὰ κρατῇ χρυσῇ τοῦ δίνον σφαῖρα,

Ὡς τὴν ἄλλη του γυμνὸ σπαθί. . . κ' ἐπῆρε ὁ νοῦς του ἀγέρα!

Τὸ πρῶτο τοῦ φθινόπωρου ποῦ φαίνεται λουλουδί

Εἶν' ἡ ξανθὴ μου ἡ κυκλαμιά. Ἐγὼ μὲ τὸ τραγοῦδι

Τὴν ἀνκραῖζω ἀπὸ ψηλὰ κ' ἐκεῖνη 'ς τὴ φωνή μου

Γοργὰ προβαίνει δλόχαρη. Πιστὸν προξενητὴ μου

Τὸ πωτοβρόχι δέχεται 'ς τὸ φτωχικὸ κρεββάτι

Καὶ δείχνεται 'ς τὸ φίλο τῆς ἐντροπαλῆ, δροσάτη. . .

Δὲ σὲ ζηλεύω σταυραητέ! Τοῦ πριναριοῦ μου ἡ μᾶζα

Ἀξίζει τὴν κορώννα σου καὶ τὰ χρυσὰ τζαπράζα.

Δὲν ἀναβαίνω σὰν ἐσὲ καὶ σὰν ἐσὲ δὲν πέφτω

Ὡς τὴν ἀρπαγῆ, 'ς τὸ σκοτωμὸ κι' ἄλλο ποτὲ δὲν κλέφτω

Παρὰ μὲ τὸ τραγοῦδί μου καμμιὰ καρδιὰ καμμένη.

Ἐσὲ σὲ βάφουν αἵματα, ἐμὲ ἡ δροσιὰ μὲ πλένει.

Ζῶ μὲ τὰ φύλλα τὰ χλωρά, μὲ τ' ἄνθη θὰ πεθάνω

Κι' ἀφίνα χωρὶς κλάμματα τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν πλάνο.

Μιὰ μόνη ἀγιάτρευτη πληγὴ ἔχω βαθεῖα κρυμμένη

Ὡς τὴν ἀκκὴ μου τὴν καρδιὰ καὶ κάποτε πικραίνει,

Διαβάτη, αὐτὴ μου τὴ χαρὰ. . .

Εἶχ' ἀγαπήσει μιὰ φορὰ

Ἵς τὸ πρῶτο τὸ ταξίδι μου μιὰ καλογιαννοπούλα,
Γκόλφι τοῦ λόγγου ἀτίμητο, καὶ σὰν ἐμὲ φτωχοῦλα.
Ἵς ἓνα κλαρί παράμερο, μακρὰ ἀπὸ κάθε μάτι
Ἐγὼ κ' ἐκείνη ἐστήσαμε τὸ νυφικὸ κρεβάτι
Καὶ μὲ τραγούδια ἀδιάκοπα καὶ μὲ τὸν ἔρωτά μας
Κρυφὰ, κρυφὰ ἀναθρέψαμε, διαβάτη, τὰ παιδιὰ μας.
Μιὰ νύχτα ποῦ τὴν ἐσφιγγα γλυκὰ μὲ τὰ φτερά μου
Κ' ἐνοιώθα μου λαχτάριζε ἔς τὴ φλογερὴ ἀγκαλιά μου
Ἄκουω ποῦ τρέμει τὸ κλαρί καὶ βλέπω ἓναν ἀστρίτη
Ποῦ κύτταζε νὰ καταπιῇ τὸ φτωχικὸ μας σπῆτι.
Τὰ μάτια ποῦ μου κάρφωσε ἔς τὴν ὕψη τὸ θερίο,
Ἡ γλώσσά του ἢ διχαλωτὴ, τὸ χνώτό του τὸ κρῦο,
Διαβάτη, μὲ μαρμάρωσαν. . . ἐσβύστηκα. . . δὲν εἶδα
Τὴ φοβερὴ μας τὴ σφαγή. . . Ἵς τὴν πρῶτην τὴν ἀχτίδα
Τοῦ ἡλίου ποῦ μ' ἐπύρωσε ζυπνῶ ἔς τὴ γῆ ριμμένο. . .
Μοῦ λείπαν ὅλα τὰ παιδιὰ. . . Βαρὺ, κολουριασμένο
Τὸ σερπετὸ ἐκοιμότουνε μὲς ἔς τὴ φωλιά χορτάτο
Κ' ἢ μάνα ἐτοιμοθάνατη ποῦ σπάραζε ἔς τὸ βᾶτο.
Εἶχε τὴ σάρκα δλάνοιγτη. . . Ὅρμῶ, τὴν ἀγκαλιάζω.
Τοῦ κήκου σκούζω, δέρνομαι, τοῦ κήκου τὴν κράζω. . .
Κ' ἐκεῖ ποῦ τῆς ἐμάλαζα τὰ ξεσχισμένα στηθήθ,
Διαβάτη μου, τὸ αἶμά της ἔς τὴν τραχηλιά μου ἐχύθη.
Κι' ἀπὸ τὰ τότε μῶμεινε μὲς ἔς τὴν καρδιά ἢ πιεράδα
Καὶ ἔς τὸ λαιμὸ παντοτεινὰ γραμμένη ἢ κοκκινάδα. . .
Ἄλλὰ. . . δὲ θέλω κλάμματα, μακρὰ ἀπὸ μένα ὁ πόνος,
Βασιλικὸ παλάτι μου εἶναι τάραννου ὁ κλῶνος
Καὶ βιό μου εἶν' ἢ χαρὰ,
Θέλω νὰ ζήσω ξέγνοιαστος δσῶχω τὰ φτερά.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΡΙΤΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει χαρίεντα ἀγροτικὸν οἰκίσκον, εἰς οὗ τὸ παράθυρον συμπλέκεται αἰγόκλημα καὶ τὸ ἄχυρον τῆς στέγης αὐτοῦ παικίλλεται δι' ἀνθέων. Ἄλλὰ ταῦτα πάντα εἰσὶ καταρατῆ εἰς μόνον τὸν ἔξωθεν θεωροῦντα, ἐξ-αφρανίζονται δὲ ἅμα τις εἰσέλθῃ.

* * Τὸ μὲν κτῆνος ἔλαθε παρὰ Θεοῦ τὸ ἔνστικτον, εἰς ὃ ὑπακούει ἀπαραβάτως, ὁ δὲ ἄνθρωπος τὸν λόγον, ὃν ζητεῖ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐπισκοτίσῃ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ πόλει Σαῖγγῶ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς (Ἰνδοκίνας), ἐγένοντο θεαταὶ φαινομένου καταπλήττοντος μὲν κατὰ πρῶτον τὴν φαντασίαν, ἀλλ' ὅπερ δύναται τις εὐκολώτατα νὰ ἐξηγήσῃ. Τῇ 18/30 Ἰουλίου, τῇ 5 ½ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ἔβρεξε βροχὴν αἵματος. Αἱ ὁδοὶ κατεκλύσθησαν ὑπὸ αἵματος πίπτοντος ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῶν κεράμων τῶν οἰκιῶν κατέρρεε βαθὺ ἐρυθρὸν ὕδωρ καὶ οἱ ῥύακες μετέβαλον ὄψιν καὶ χρῶμα. Οἱ βλέποντες τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην βροχὴν δὲν ἐπίστευον τοὺς ὀφθαλμούς των. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρυθρὸν, διότι ἐχρωματίζετο ὑπὸ τῶν κεράμων τῶν οἰκιῶν ἀλλ' ἐπέισθησαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶ-

χεν οὕτω, ἀφ' οὗ ἐξηλήθῃ τις καὶ ἐγένευσεν ἀγ-γείον ἐξ ὕδατος πίπτοντος κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἦτο οὐχ ἦττον ἐρυθρὸν. Ὅθεν ἠπόρουσαν καὶ δὲν εἰξευρον πῶς νὰ ἐξηγήσωσι τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ὅπερ ὁμῶς εὐκόλως ἐξηγεῖται, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω. Οἱ παλαιότεροι ἀτελῶς καὶ κακῶς ἐξετάσαντες τὴν αἵματόχροον ταύτην βροχὴν, ἐνόμιζον αὐτὴν ὡς ἐκδήλωσιν καὶ φανεράν ἀπόδειξιν τῆς θείας ὀργῆς ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐτι ὑπὸ πολλῶν ἀμαθῶν ὡς τοιαύτη δυστυχῶς πιστεύεται. Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ ἀναμιγνύωμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς πράγματα ἀνάξια τοῦ μεγαλείου Αὐτοῦ, καὶ δυνάμενα νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς γνώσεως ἡμῶν;

Πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν ὅτι τὰ νερὰ τὰ χρωματιζόμενα ἐρυθρὰ λαμβάνουσι τὸ χρῶμα τοῦτο ὅτε μὲν ἐκ φυτῶν τινῶν, ὅτε δὲ ἐκ μετάλλων ἄτινα εἴτε παρασύρονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων εἴτε εἶνε διαλελυμένα ἐν αὐτοῖς. Ἐπειτα δὲ παρατηρητέον καὶ τοῦτο ὅτι αἱ τοιαῦται βροχαὶ δὲν ἔχουσι πάντοτε τὸ χρῶμα τοῦτο ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ το λαμβάνουσιν ἔπειτα, ἀφ' οὗ καταπέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.